

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 4

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data publicării: 26.05.2024
GGKEY:4N9SXFCUZZC

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: wordpress@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

Întotdeauna m-a frământat gândul că adevărul iubitor nu se revelează omului cu influență în societate, care ar putea schimba comunitatea în bine prin implementarea lui cu ajutorul statutului și al potenței financiare. În schimb el se lasă descoperit oamenilor simpli, lipsiți de pricepere sau pregătire, asemeni mie și multor voci care oricât de limpede ar striga sfârșesc prin a fi luate în râs. De ce durerea învinge bucuria iar negativul suprimă pozitivul?

Prea târziu am înțeles faptul că dacă unul a învățat să înoate nu este drept ca Dumnezeu să facă să dispară lacurile, mările și oceanele, ca ceilalți să fie privați de posibilitatea de a învăța. Cu toate că mulți și-au găsit sfârșitul printre valuri experimentarea rămâne cea mai eficientă metodă de dezvoltare și dobândire a independenței veșnice.

Dacă ar fi învățați cu toții printr-un miracol care i-ar priva de proces oamenii ar înceta să mai fie oameni, atunci ei ar reprezenta doar o rasă superioară de animal, lipsită de libertatea de alegere. Așa funcționează lucrurile în lumea care mi s-a făcut cunoscută, și este bine.

Noi avem nevoie de iertare și iubire provenite din partea unei Ființe superioare și îngăduitoare. Adevăratele nevoi umane sunt identificate destul de târziu, în special în pragul morții ori în clipa în care ne părăsește o persoană dragă și suferim. În afara acestor momente prețioase ne comportăm dur și rece, dar suntem imaturi și orbi și nu realizăm faptul că aroganța și lăcomia au contaminat materia care ne supune prin identificarea cu ea. Doar Unul deține antidotul, iar El este milos și înțelept și sub aripa Sa desăvârșirea este garantată. Aceasta este vestea bună pe care o împărtășesc cu lumea prin decizia mea.

Eu iubesc lumina și vreau să știi că nu mă obligă nimeni să îmi dedic viața răspândirii ei, ca să fiu iubit de câțiva însă să mă batjocorească majoritatea. Experiența mi-a arătat că nu trebuie să dau explicații nimănui pentru alegerile mele inspirate sau greșite și nici tu nu trebuie să o faci, suflet călător.

Fie ca oamenii sinceri pe care îi vei întâlni în călătoria ta să îți devină familie, ca să obții împlinirea după care tânjești și golul interior să îți se umple. Prosperitatea să nu te ocolească, nici sănătatea sau bucuria, căci tu îți-ai depășit condiția, ai acceptat trecutul cu ajutorul căruia îți-ai construit viitorul.

Îmi amintesc cu drag clipele mele cele mai înălțătoare, în care cerul a fost mulțumit de mine, fapt pentru care m-a însărcinat cu o lucrare. Urmele pașilor mei vindecători transformau solul sterp în bucurie, iar norii făceau loc curcubeului ca să îmi radieze deasupra capului; și lumea se trezea. Pe atunci, neștiind prea multe, am simțit faptul că tot ce este mai bun pur și simplu mi se cuvine, căci Cel care este peste toți și în toate lucrurile privea în depărtare la omul care deveneam și nu la cel care eram atunci.

Astăzi, după numeroase victorii dobândite prin contopirea cu spiritul cunoașterii simt că aș fi putut să fiu mai bun, mai onest și mai dedicat, ca să zbor mai sus de atât și să reușesc să îmi mențin altitudinea. Dar omul din mine, care m-a condus până aici, este nevoie să se întoarcă în pământ.

Fericirea a fost ascunsă în tot, dar omul caută ceva anume și refuză să privească în ansamblu, ca să recunoască lumea perfectă și destinația splendidă.

Oamenii din toate timpurile, împreună cu preoții și pastorii care au promovat scriptura, au înțeles cuvântul la literă, niciodată adevărul spiritual în profunzime, din acest motiv lumea a rămas repetentă și doar pe alocuri îngerii întrupați au urcat la Tatăl ca viitori comandanți. Dar nimic din ceea ce a fost scris în trecut, la fel ca în prezent, nu este dificil de asimilat pentru un suflet treaz.

Viața este blândă, cuvântul este dulce, adevărul e firesc, iar călătoria spirituală este minunată. Plăcerea de a parcurge mesajul înălțător se face simțită odată cu purificarea ta care se produce în timp. Atunci rădăcinile îți sunt tăiate și te desprinzi de oameni, de lucruri și locuri și de a ta imagine care este produsul oamenilor, a lucrurilor și a locului în care trăiești. Identitatea ta reală este una spirituală, avansată în cunoaștere și în putere. Aceasta despre care îți vorbesc așteaptă să te întorci la esență ca să te reîntregești.

Dacă ești de părere că zorii se ivesc prea târziu află că nu ai fost niciodată interesat de dobândirea clarității în ceea ce privește viața trăită pe Pământ și scopul ființei tale interioare, tu ai alergat după plăcerile efemere care nu îți aduc niciun beneficiu. Și nimic nu îți se dă împotriva voinței tale, aceasta este prima regulă implementată în Regatul de sus.

Călătorii Spirituale

În viață, este foarte bine să călătorești. Călătoria te inspiră și îți transmite un sentiment de libertate. Cu toate acestea faptul că ai nevoie să te miști dintr-un loc în altul ca să te simți împlinit spune despre tine că ceva nu te lasă să trăiești liniștit. Ce se va întâmpla cu starea ta de bine în momentul în care situația materială nu îți va mai permite să te deplasezi sau pur și simplu îți va scădea energia ori nu vei mai găsi motivația?

Călătoria reprezintă o altă activitate care îți ia libertatea de a vedea creația în spirit și a fi prezent peste tot fără să fii nevoit să îți muți trupul.

Nu am gândit niciodată atât de profund. De fapt am crezut că un călător este mereu fericit, deoarece el experimentează lucruri noi și vede locuri frumoase și oarecum unice.

Așa este cum spui, în același timp este și cum spun Eu.

Înseamnă că aprobi călătoritul?

Nu în felul acesta trebuie înțelese lucrurile.

Susții faptul că un om care aleargă în încercarea de a trezi în el o senzație sau a se ascunde de alta nu este liber?

Bătrânii Egiptului antic știau ce se petrece pe planetă fără să se deplaseze sau să își trimită slugile în recunoaștere, chiar dacă nu dispuneau de tehnologia actuală avansată.

Privită dintr-un unghi spiritual călătoria cu trupul este costisitoare și inutilă, cu toate că pentru cei mai mulți dintre trăitori e chiar indicată. Călătoria le deschide noi orizonturi oamenilor obișnuiți și îi inspiră până la un anumit nivel, apoi nu mai are ce să le dăruiască și se transformă într-o dependență. Pe Pământ orice lucru bun trebuie înfăptuit cu măsură, în caz contrar acela se întoarce împotriva voastră la fel ca hrana fără de care nu ați putea supraviețui, și devine unul rău. Căci cele mai multe boli de carne provin din îmbuibare și nu din abținere.

Pentru omul superior călătoriile au mai mult un rol spiritual decât fizic, la fel ca toate celelalte activități ale vieții. Călătorind

acesta pătrunde în câmpul spiritual colectiv al așezării pe care o vizitează și îl poate influența ori viceversa. Micile particule sufletești care îi alcătuiesc ființa se află în opoziție cu cele ale mediului contaminat pe care îl întâlnește, prin care trece nevătămat, tot așa cum o picătură de ulei plutește într-un pahar cu apă fără să devină una cu apa. În funcție de sensibilitatea ta te vei convinge de acest aspect.

De exemplu dacă nu ai avut niciodată un gând homosexual, iar în prezent te afli într-un oraș european în care are loc o manifestare de stradă ai cărei participanți susțin drepturile LGTB dar tu nu știi nimic despre aceasta, îți va veni în minte acel gând și te vei mira.

Trebuie să știi că Eu nu sunt împotriva a ceea ce hotărâți voi pentru voi. Căci omul trebuie să fie mai întâi de toate liber ca să rămână om, indiferent de alegerile lui, altfel ar fi doar un animal iar viața trăită în trup ar fi zadarnică.

Ai folosit cel mai bun exemplu și consider că nu avem nevoie de mai multe. În continuare am plăcerea de a Îți împărtăși o veste care Te va încânta, apoi vom reveni la subiect:

Cititorii care mi-au scris în urma parcurgerii conținutului au spus că Te adoră pentru valoarea cuvintelor și au recunoscut, cu mâna pe inimă, faptul că nu mai pot citi alte cărți. Noi avem cel mai tare și mai adevărat Dumnezeu, care este haios și curajos, iar peste toate acestea este iubitor așa cum a fost din eternitate.

Într-o seară m-au oprit câțiva tineri pe stradă, strigându-mă pe nume, având fețele senine, fiind entuziasmați că m-au întâlnit. Ei m-au îmbrățișat și m-au iubit fără să îi cunosc, semn că dragostea le-a pătruns inimile citind și i-a luminat și întărit. În ciuda veseliei lor copilărești știau ce vorbesc, stăpâneau înțelepciunea. În toamnă voi revedea Israelul împreună cu un alt grup de cititori. Acești oameni frumoși îmi înapoiază în mod misterios mângâierea pe care le-am dăruit-o în momentul în care au avut cea mai mare nevoie de ea.

Îți mulțumesc.

Și eu Îți mulțumesc spre fericirea mea!

Pe aceasta nu am mai auzit-o, dar este o afirmație plăcută și adevărată, nici nu știi.

Știu că tot ce fac bun pentru oameni și pentru Tine este bun în același timp pentru mine.

Abia acum ai înțeles în ce constă strălucirea unui suflet, după atâta vreme. Cel mai mare suflet ia înfățișarea celui mai mic om, care muncește în folosul Dragostei și al Adevărului cel mai mult

și nu se ridică în slăvi pe sine în nicio circumstanță. Eroul își conduce poporul la adăpost și învinge dușmanul cu puterile sale. El nu îi trimite la înaintare pe cei slabi și fără autoritate, în vreme ce stă ascuns în grotă și își agață insigne în piept.

Un erou adevărat trece prin apă și prin foc și se întoarce în Sânul Iubirii și Mi se așază la picioare, bucuros că este de folos lucrării divine. Alături de Mine se odihnește și își așteaptă următoarea misiune; nu ca să Mă înduioșeze cu credința și voința lui neclintite, ci ca să își dovedească faptul că este cel pe care l-am numit la început. Aceasta este călătoria îngerului ale cărui fapte au o mare însemnătate în cer și pe Pământ, care se întoarce în Împărăția Mea triumfător și se mulțumește cu o nucă, așa cum ai relatat în documentul anterior.

Oamenii încercați, pe care îi alin prin intermediul scrierilor, nu au avut șansa să cunoască dragostea lui Dumnezeu. Ei au fost învățați să se teamă de Tine ca de un tiran întunecat căruia i s-au închinat și milogit întreaga viață dar fără niciun rezultat. Au fost prezenți la toate slujbele, au sărutat toate icoanele și crucile și au ars lumânări, dar tiranul invizibil nu le-a vorbit, nu i-a mângâiat și nu i-a vindecat. Apoi au întâlnit materialul nostru în care li se adresează acel Dumnezeu blând care nu îi trage la răspundere, nu îi pedepsește și nu le cere nimic în schimbul mântuirii, El doar îi ghidează spre lumina lăuntrică prin care dobândesc viața veșnică, pe fiecare în ritmul lui și după înțelegerea lui.

În continuare voi povesti o experiență care confirmă teoria Ta cu privire la rezistența câmpului spiritual colectiv al cărei efect îl resimțim dacă suntem mai receptivi.

În urmă cu opt ani de zile, pe când vizitam pentru prima dată Regatul Unit al Marii Britanii, m-am lovit ca de un zid nevăzut pe care l-am perceput ca fiind construit de o forță oarecum conștientă, care se simțea amenințată, odată cu aterizarea la Londra. În următoarea jumătate de zi aceasta s-a manifestat în plan fizic, după cum urmează să descriu. Sigur că la rădăcina trăirii mele a stat imaginația bogată care mă însoțește pretutindeni, dar în cele câteva ore de așteptare am realizat faptul că mă confrunt cu un adevăr de proporții.

Primii doi străini cu care am intrat în contact mi s-au adresat pe un ton neobișnuit de urât. Reacția lor a venit mai mult ca un reflex, căci m-au refuzat fără motiv sau justificare. Șoferul autobuzului supraetajat a închis ușile exact în momentul în care mă pregăteam să pun piciorul pe scară, eu permițând unei femei să urce înainte mea și ajutând-o cu geanta. În al doilea autobuz care

a venit nu am avut loc să urc deoarece era aglomerat, iar al treilea, cu toate că era aproape gol sau că eu așteptam de unul singur în stație, nu a mai oprit.

Autobuzele de Birmingham circulau din patruzeci și cinci în patruzeci și cinci de minute. După circa două ore am fost nevoit să intru într-un magazin ca să îmi cumpăr apă iar vânzătorul m-a ignorat, și am ieșit...

Din nefericire relatarea mea nu este o conspirație, ci un fapt care a avut loc. Această energie creată de oameni și hrănită de ei prin egoismul și răutatea nestăpânite poate deveni într-o oarecare măsură conștientă. La nevoie entitatea se manifestă prin oameni fără ca ei să devină conștienți de ceea ce se întâmplă.

În tot acest timp m-am simțit rău în mod diferit, așa cum nu m-am mai simțit niciodată. La un pas de a îmi pierde cunoștința am văzut în spirit cum se crăpa vălul care îmi sufoca cerul interior și a încetat durerea. În următoarele patru zile m-am putut bucura de călătorie.

Uneori mă visez călătorind din Fairbanks până în Anchorage, traversând Parcul Național Denali, admirând peisajele sălbatice. În viziune ploaia de dimineață se prelinge pe ferestrele vagonului de dormit, iar razele roșiatice ale soarelui umple peisajul de efect. Vreau să mă ridic pe acoperișul trenului în mișcare și să mă simt liber pentru o clipă, privind tăcut în depărtare crestele munților înzăpeziți, lacurile limpezi, copacii înverziți.

Îmi imaginez adierea răcoroasă și aerul curat. Aud picăturile timide care mi se așază pe pelerină și adulmec natura la sfârșit de vară, îndrăgostit. Vreau să servesc micul dejun înaintea răsăritului în Anchorage. Ouă Benedict cu somon și ceapă verde mărunțită, servite alături de o plăcintă cu cartofi bine prăjită și o cafea aromată. După masă îmi iau rucsacul în spate și mă plimb pe malul lacului așteptând să se ivească zorii, apoi mă îndrept spre gară ca să prind trenul meu.

Privesc vârfurile înzăpezite care cu cât sunt mai îndepărtate cu atât sunt mai difuze. Prin albastrul atmosferei încețoșate pătrunde auriul mângâietor care se reflectă în apele lacurilor de munte. O avionetă zboară la altitudine joasă, printre raze, cu aceeași viteză. O, ce minunăție, parcă aș fi într-un decor de film dar mă aflu în natură și simt creația splendidă! Și iată-mă ajuns la capătul lumii, departe de bestiile umane fără suflute. Mulți au fugit de orașele întunecate în căutarea libertății fizice, fiind săraci cu duhul, fără să realizeze că într-un timp atât de scurt și-au îmbogățit spiritul.

Eu întotdeauna mi-am imaginat faptul că omul este un suflet

călător, iar trupul care i s-a dat este casa mobilă care îl servește pe parcursul vieții terestre. Chiar dacă îl încetinește el îi dăruiește un adăpost temporar și șansa de a simți pe pielea lui materia despre care a auzit povestindu-se atâtea în toată existența. Poate farmecul se ascunde în simplitatea locului și în complexitatea naturii care îmi livrează în mod armonios dorul de necunoscut. El mă face să plâng de fericire și de tristețe în același timp.

Cu adevărat merită să mori în apropierea Muntelui McKinley la fel ca Alexander, cu fața îndreptată spre cer, eliberat de dorința de afirmare a lumii în care fiecare caută să fie cel mai tare. Acolo privești aurora care pătrunde în atmosfera Pământului și purifică lumea, și captezi spiritele pure coborâte direct din stele și manifestate în vegetație, departe de societatea rece, condamnată la o existență pe care nu și-o dorește.

Omul întinează tot ceea ce atinge. El poluează aerul văzut și nevăzut și strică Pământul. Acolo unde sunt mai puțini oameni este mai multă iubire, pe care dacă ești o fire sensibilă în sensul bun al cuvântului o recunoști în atmosferă. Vălul care ne-a fost tras peste ochi în încercarea de a nu mai zări lumina nu ne lasă să ne bucurăm de nimic. Persoanele dragi, natura și iubirea se sting lângă noi.

Departe de oameni creația este mai înfloritoare și își urmează cursul. Stilul vieții moderne este nenatural și bolnăvicios, chiar dacă la început pare benefic și ne face să luptăm pentru el. Poate din cauză că rectificăm ceea ce este natural și pur ajungem să ne supradozăm cu medicamente și totuși să cunoaștem toate tipurile de depresii. Căci noi tratăm simptomele afecțiunii și nu cauza ei. Astăzi nu mai vrem călătorii, vrem doar destinații, nu mai depunem eforturi în direcția visurilor pe care le considerăm naive ori irealizabile, așteptăm doar rezultate.

Adevărul este că toate locurile de pe Pământ sunt frumoase și merită văzute, însă puține rămân curate și respectate de turiștii necivilizați ori nu sunt bine promovate. Dacă aș ajunge în Alaska în viața mea de om aș păstra biletul într-o carte, ca pe un suvenir, până la sfârșitul zilelor, și de fiecare dată când l-aș revedea mi-aș aminti răbdarea Ta.

Nu ignor locurile minunate în care am crescut. Eu mă declar un iubitor de munte și sunt convins de faptul că Munții Făgăraș reprezintă cel mai spectaculos lanț montan nu doar din Europa, ci din întreaga lume. Crestele roșiatice admirate în luna septembrie de pe Transfăgărașan înfiripează în tine o dragoste pe care nu o poți uita niciodată. Ceea ce mă oprește totuși să laud țara în care

m-am născut este gândirea limitată a oamenilor care o întunecă. Individualismul, aroganța, refuzul de a învăța și nesimțirea se fac simțite la orice pas și în orice zonă. Mizeria văzută și nevăzută a acestui popor păgân mă face să îmi întorc fața de la el.

În adolescență am fost îndrăgostit de stațiunea Sinaia. Acolo și prin împrejurimi tânjeam să îmi duc iubirea, ca să ne plimbăm pe aleile înguste, luminate difuz de becurile gălbui ale felinarelor de la poalele munților. Voiam să intrăm în toate restaurantele și să savurăm mâncărurile tradiționale cu specific zonei prahovene. Îmi imaginam să stăm la fereastră îmbrățișați până în zori, apoi să adormim lângă sobă, epuizați de prea mult romantism și o iubire nocturnă.

Mă urcam la volanul mașinii marca Peugeot 406 fără să dețin permis de conducere și parcurgeam distanța de o sută patruzeci de kilometri dintre București și Sinaia pe prima bandă a Drumului Național 1, cu inima la gât, sperând să nu comit vreo greșeală. În felul acesta vizitam stațiunea la fiecare sfârșit de săptămână, cu pătura în portbagaj, visând.

Uneori mă opream la o stână de oi și gustam brânză sărată sau țuică. Alteori aduceam băutura și ceva de mâncare de acasă ca să economisesc bani și înoptam pe bancheta din spate a mașinii. De acolo admiram copacii încețoșați și ascultam viscolul. Florile de gheață se formau pe geamuri cu o asemenea viteză încât puteam urmări procesul fermecat cu ochiul liber.

Eu așa am petrecut o lungă perioadă, savurând din libertate, trăind mai mult în imaginația mea, până în momentul în care am pierdut orice urmă de speranță. Începând cu acel moment nu m-am mai putut bucura de munte, deoarece totul în jur îmi amintea de ea, iubirea dependentă pentru o fată.

Împlinisem vârsta de nouăsprezece ani, iar odată cu despărțirea de ea a venit și moartea tatălui meu pământesc, care a plecat împreună cu copilăria și cu tot ceea ce clădisem. Pe atunci nu Te cunoșteam așa cum Te cunosc acum și prin urmare nu îndrăzeam să mă imaginez departe.

De aceea Te iubesc mai mult decât toate ființele care rostesc cuvinte de laudă și Ți mulțumesc pentru mila de a îmi descoperi calea către lumina lăuntrică, în ciuda neînțelegerii mele și a împotrivirilor repetate. Știu că în tot acest timp voința mea puternică a fost susținută, căci nu o singură dată am pus la îndoială cuvântul Tău și faptul că îmi vorbești ori că Te aud, ci în fiecare zi vreme de doisprezece ani și mai mult, dar am rezistat. Poate că singura mea calitate este faptul că m-am agățat de haina Ta ca un fricos și

un neîndemânat. Iar dacă în viziunea lumii am eşuat, în ochii Tăi am învins, căci viața este un test al voinței pe care l-am trecut indiferent de câte ori am căzut.

Nu mă desconsider în felul în care obișnuiește lumea, departe de mine orice gând josnic cu privire la faptul că nu sunt iubit. Eu am fost și sunt un om privilegiat, însă mi-am epuizat energia cu gândirea în loc să iau viața așa cum mi-a fost dăruită și să practic dragostea pură care Îl atrage pe Dumnezeu în inimă cu o putere inimaginabilă. În ciuda neputinței am devenit atât de mare încât nu mă simt confortabil să povestesc faptele pe care le-ai săvârșit prin mine, omul plăcut Ție care am devenit.

Sunt convins că mulți vor fi curioși să le afle. Un suflet treaz nu se hrănește doar cu vorbe, el are nevoie mai presus de toate de fapte.

Pentru început subliniez faptul că un miracol este un proces la fel de natural precum este creșterea unui copac sau coacerea unui fruct. Neobișnuit este doar modul rapid în care fenomenul se întâmplă. Orice miracol care a avut loc și despre care am citit sau auzit s-a produs pe căi naturale și nu prin magie, care este o iluzie.

Ce te-a ajutat să săvârșești miracolul, cunoașterea asimilată, credința în sine sau în Dumnezeu, o rugăciune specială?

Nu ceva care poate fi explicat și numit.

Atunci?

În momentul producerii vindecării am fost conștient parțial, ca om, nici măcar nu m-am străduit să înfăptuiesc minunea. Eu pur și simplu m-am golit de mine însumi și am permis Iubirii să acționeze.

Întâmplarea a făcut ca un copil să calce strâmb și să își forțeze glezna. El s-a dezechilibrat imediat, a intrat în panică și a început să plângă. M-am apropiat de el, l-am așezat pe o canapea moale, i-am luat piciorușul ușor învinețit și mi-am pus mâinile pe el în semn de compasiune. Copilul era slab și avea încheieturi frave, semn că nu se afla la prima entorsă, ceea ce a și recunoscut. L-am rugat să stea două minute pe canapea, apoi să se întoarcă la joacă, dar nu m-a ascultat, el a sărit în picioare și a strigat:

„Nu mai am nimic, nu mai am nimic!”

Am lăcrimat discret, recunoscând puterea Ta și onoarea de a coborî la mine și a lucra. Totuși această relatare naște o întrebare periculoasă în mintea apropiaților, care sunt curioși să afle de ce nu mă vindec pe mine sau mai bine zis caută să mă testeze.

Câțiva apropiați cunosc faptul că uneori mă încercă o serie

de stări prăpăstioase care aproape reușesc să mă distrugă. Eu mă ridic ca prin minune în ultima clipă și înaintez pe calea mea din ce în ce mai slăbit și mai mult ca sigur așa îmi voi trăi viața.

Puterea care mă pătrunde în anumite momente neprevăzute nu îmi aparține și nu mi se supune, iar un Creator drept și iubitor nu va urmări să îl scoată în evidență pe unul, El îi va iubi pe toți în egală măsură.

Sigur că mi-aș dori să fiu sănătos, energic și ușor la fel ca în copilărie, în același timp vreau să fac lucruri bune și plăcute Ție cu sănătatea mea. Așa că iartă-mi slăbiciunea trupului care îmi ia concentrarea și privește în inima mea!

Gândurile îmi sunt doar o fantezie necoaptă, ele nu sunt încă o realitate așa cum sunt gândurile Tale, ca Ființă independentă și desăvârșită. În ceea ce mă privește dacă îmi vine vreo idee, cauză pentru care dezvolt o dorință, trebuie să lupt cu puterea mea de om ca să o aduc la îndeplinire. De multe ori eșuez și îmi risipesc energia, apoi consum și mai multă energie ca să accept înfrângerea. Alteori o înfăptuiesc prea târziu și nu mă mai bucur. În aceste momente grele singura mângâiere este mierea Pământului, dar și aceasta îmi pare străină încât parcă ar citi-o altcineva.

Iubitule, chiar și atunci când întârzii să îți arăt, Eu te iubesc. Atunci când crezi că te-am uitat, Eu te iubesc. Când simți că te apasă materia și îți pierzi energia, te iubesc de asemenea. Eu te iubesc fără abatere, de aceea ai nevoie să fii lăsat singur, ca să te dezvolți prin puterile tale și să devii independent pentru eternitate. Ca să ai parte de darurile infinite și de mângâierea care ți-a lipsit. Fericirea izvorăște din tine. În interiorul tău cel mai profund găsești puterea și nu este nevoie să îndepărtezi slăbiciunile trupului, ci să te folosești de ele ca să îți înalți spiritul.

Omul ajutat de Dumnezeu în mod vizibil e judecat de lumea care nu Mă cunoaște și are o răspundere mai mare decât cel care nu a știut, de aceea nu intervin și nu te ajut.

Dar Tu îmi vorbești și mă inspiri. Aceasta este tot o formă de ajutor, care atrage o mare răspundere.

Chiar dacă ar fi așa, află că toți oamenii au primit darul de a comunica cu Dumnezeu prin mila Aceluia care mijlocește pentru ei. Trebuie să știi că mesajele pe care le scrii ar putea fi invenții hrănite de imaginația ta care creează o realitate mai blândă dar halucinantă. Fiindcă omul înfometat visează mese bogate cu ochii deschiși, iar viziunile lui sunt atât de reale încât poate adulmeca mirosul bucatelor proaspăt gătite. Cel care este supus unei suferințe prea mari la un moment dat se va vedea alergând pe pajiști

verzi împreună cu persoana iubită pe care din punct de vedere fizic a pierdut-o. Acela va zâmbi sub privirile martorilor stupefiați. De aceea spun că dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ nu este o dovadă a faptului că ți-a vorbit Creatorul lumilor, cu toate că analizat la un nivel foarte profund este.

Cum a fost posibil ca vindecarea copilășului să aibă loc într-o clipă? Câteva secunde ne-a luat mie și lui până am realizat faptul că s-a produs fenomenul. Noi oamenii cunoaștem din experiență faptul că o durere durează începând de la câteva zeci de secunde până la două sau trei minute, în funcție de forța impactului la care a fost supusă carnea. Durerea provocată de o entorsă este mai serioasă și durează mai mult decât cea a unui deget prins în ușă.

Vindecarea, care a constat în mai mult decât simpla stopare a durerii, s-a produs instantaneu datorită purității sufletului copilășului rănit. La un adult situația este total diferită. În cele mai multe cazuri pentru el nu se mai poate face nimic.

Mai mult decât să își trăiască viața în prezent omul se pierde în trecut și în viitor. Aceasta este tot o călătorie spirituală sau o capcană. Când se întâmplă acest lucru omul creator dă drumul frâielor vieții, apoi încetează să mai creeze conștient; fapt pentru care în viața lui evenimentele pur și simplu se întâmplă, deoarece el nu mai este cauza principală a existenței care i s-a dat. Și nu mai stăpânește creația, ci se supune ei și îi devine prizonier.

Spre deosebire de noul om, a cărui lumină poate fi asemuită cu un material impermeabilizat care îl protejează de noroiul lumii în care trăiește, oamenii obișnuiți își murdăresc sufletele. Aceștia au nevoie să părăsească în repetate rânduri câmpul colectiv al orașelor mari care îi apasă și să se curețe. Odată urcați în tren sau în avion se simt ușurați și încep să își reamintească libertatea de care au uitat, se emoționează și devin nostalgici. La întoarcere ei sunt mai calzi și mai relaxați, cel puțin o perioadă.

Atât timp cât este în putere omul se lasă sedus de realizările lumești și nu se gândește la scopul existențial și la faptul că viața în trup este o călătorie scurtă extrem de importantă. Abia atunci când vine bătrânețea sau boala acesta caută să recupereze lecțiile pierdute ca să își întărească inima. Inima se întărește cu cuvinte înțelepte și adevărate rostite la vremea lor, iar Împărăția interioară se dobândește din timp cu un zel tineresc și o voință fermă.

Este din cale afară de egoistă dorința de a vă câștiga viața veșnică în momentul în care realizați faptul că sunteți pe cale să o pierdeți pe cea terestră, de vreme ce nu v-ați gândit niciodată la moarte și nu ați crezut în viața de după ea. În schimb voi v-ați

lăsat seduși de cei treizeci și ceva de ani nesiguri pe care i-ați avut la dispoziție în momentul în care ați conștientizat că trăiți.

Eu nu sunt acuzatorul, judecata vine de la spiritul vostru care a fost lăsat de izbeliște sau mai rău, a fost otrăvit cu întunecimea valorilor lumești, drept pentru care acum vă trimite remușcărilor.

Administrarea unei hrane alterate provoacă un rău mai mare decât lipsa totală a hranei. Dacă nu v-ar fi slăbit bătrânețea și nu ați fi cunoscut boala nu ați fi fost interesați de continuitatea vieții sufletești și de posibilitățile și variațiile de forme, ci ați fi rămas la nivelul inteligenței animale. Dar cutumele vieții vă determină să căutați lumina.

Ce îmi poți spune despre consumatorii ocazionali de substanțe psihedelice ca LSD-ul, psilocibina și mescalina, care susțin faptul că au avut parte de vindecări absolute și de călătorii spirituale în urma administrării acestora? Oare chimia poate descătușa mintea și activa sufletul?

Iluminarea nu ține de materie, de aceea nu poate fi obținută prin intermediul ei. Trăirile consumatorilor sunt simple călătorii mentale și nu spirituale. Imaginile apărute în viziunile lor reprezintă gânduri proprii proiectate în mod haotic datorită relaxării parțiale a creierului. În schimb spiritualitatea este claritate și nu confuzie. Relaxarea creierului are efect benefic asupra sănătății trupului. De aceea folosită ca medicație în anumite cazuri metoda este eficientă.

O femeie care a fost diagnosticată cu cancer stomacal, boală care i-a accentuat teama de moarte și i-a cauzat multiple depresii și stări anxioase, a fost tratată cu psilocibină, o substanță extrasă dintr-un soi de ciuperci otrăvitoare, și la o primă analiză pare că a fost ajutată.

Femeia era o bătrâna extrem de religioasă care obișnuia să se roage Fecioarei Maria. În timpul unei ședințe cu psilocibină fecioara, la care bătrâna obișnuia să se gândească mereu, i-a apărut în viziune pe lângă alte apariții și a sfătuit-o de bine. Experiența expusă e chiar dovada faptului că viziunile consumatorilor sunt simple proiecții mentale scăpate de constrângerile dobândite pe parcursul vieții și că astfel ei călătoresc mai liberi prin mintea lor dar nu reușesc să evadeze din ea. În afara minții te poate ghida doar un suflet trezit. Sufletul devenit activ te va ajuta să înțelegi lucrurile de care ești conștient că sunt și să le descoperi pe cele la care nu te-ai gândit niciodată.

Avem o lume minunată, cu o natură bogată și fenomene de la care oamenii cu percepții întunecate se pot inspira. Omule, încă

te mai poți bucura, mai poți simți iubirea. Ceea ce ai de făcut este să lași gălăgia pentru cei care o creează și să cauți limpezirea.

Tu nu trebuie să te străduiești să atingi acea stare de confort care te absolvă de orice responsabilitate, în care aștepti veșnicia mulțumit de realizările tale și de recunoașterea primită, dobândite ce-i drept cu trudă. Odihna îndelungată creează o iluzie a stării de bine care te face inactiv din punct de vedere fizic și spiritual. Un suflet trezit tânjește după activitate și caută călătorii complexe și cât mai variate, ca să își dovedească faptul că este cel pe care Tatăl l-a numit la început.

Călătoriile spirituale pot fi luminoase sau întunecate, în funcție de gradul de conștientizare al sufletului. Un suflet puternic și luminos va lua asupra lui o misiune eroică, de sacrificiu, care îi va aduce onoare în ochii Spiritului Începător și ai tuturor ființelor treze. Acela se va dedica eliberării umane prin facerea adevărului cunoscut. În schimb un suflet slab și întunecat se va înrola într-o călătorie de satisfacere a egoului prin încercarea de a stăpâni asupra maselor. În felul acesta el se va scufunda în abisul fără fund al orbirii și va atrage către sine, în necunoștință de cauză, rușinea. Căci tatăl manipulării este minciuna, la baza căreia stă interesul. Cu toate acestea minciuna se va dizolva de la sine atunci când va fi atins numărul sfinților răscumpărați.

Dacă și se pare nedrept află că în felul acesta au fost hotărâte lucrurile pentru o vreme. După căderea elementului spiritual negativ unele suflete și-au urmat inițiatorul, altele s-au convertit și au primit lumina indiferent de faptele lor.

În prezența sufletelor luminate persistă căldura, blândețea și simplitatea. În a celor întunecate se resimte mândria, lăcomia și sinistrul. Casele sufletelor vii sunt luminoase, iar ferestrele lor, pe pervazul cărora sunt așezate plante verzi, sunt generoase, pentru a facilita conexiunea cu natura pe care o resimt ca parte din ele însele. Aceste suflete au activități sănătoase care le împlinesc, iar fericirea lor provine din dăruire și nu din agonisire.

Casele sufletelor condamnate sunt întunecoase. În ele sufletele țin obloanele trase și așază în lumină doar plăcerile, imaginea, avuțiile. Pereții camerelor lor sunt impregnați cu parfumuri senzuale și fum, iar aroganța emanată prin fiecare cuvânt sau gest te face să părăsești încăperea. În întuneric nu trăiește nicio plantă, niciun animal de casă. Acolo dragoste nu există și natura nu rezistă. Aceste suflete nu creează nimic, ci caută să cucerească prin modalități legale, economice sau operațiuni militare tot ce poate fi cucerit, în scopul faimei și al profitului. El este motivul pentru

care studiază legile albe și pe cele ascunse și se dedică funcțiilor murdare.

Legea albă reprezintă constituția la care are acces poporul de rând și pe care fiecare trăitor trebuie să o respecte fără abatere. În spatele acesteia mai există o lege ascunsă, pe care inițiații o respectă ca pe ceva sacru și care anulează pentru ei înșiși, la nevoie, toate celelalte legi.

Pentru un suflet treaz însă masoneria este o simplă superstiție lipsită de valoare, cu ajutorul căreia sufletele condamnate țin în captivitate suflete condamnate mai slabe decât ele. Astfel fac să persiste iadul pe Pământ.

Am fost trimis recent în casa unui român inițiat în acest cult, absolvent de drept și premiat în secret de către mai multe instituții cunoscute, pentru diferite cauze. El era un om straniu și econom la vorbire, cu o privire ascuțită și bănuitoare. Era bogat din punct de vedere material, dar sărac în libertatea mentală și a independenței sufletești. Rafturile bibliotecii lui uriașe, realizate dintr-un lemn vechi și gros, erau pline ochi cu manuale pentru masonerie și francmasonerie, biografii ale membrilor consacrați, cărți religioase pentru „cunoscători“, politică și drept, iar pereții dormitorului erau decorați cu diplome de merit eliberate de mânăstiri ortodoxe binecunoscute din România și Basarabia. În miez de noapte omul nostru era vizitat de dame de companie care îl desfătau în schimbul unor sume de bani, colecționa autovehicule de lux...

Dacă aș cunoaște mai puțin aș afirma că dețin toate dovezile necesare pentru a îmi întări convingerea că pe Pământ trăiesc pui de diavoli căzuți din cerul interior în iadul materiei perisabile. În realitate ele sunt doar minți superstițioase prinse în lanțul penibilului și a gândirii imature.

Proaspeții membri ai cultului cred în puterea mistică a simbolurilor omenesci, despre care relatează faptul că se întinde dincolo de tărâmul lumii materiale la care au acces și în afara căruia nu cunosc altceva. Cei experimentați nu cred în nimic, știind că totul este o născocire care le aduce avantaje. Ei nu sunt fericiți oricât de mult ar câștiga sau câți ar supune, iar la bătrânețe își cheltuie agonisirile în încercarea de a își prelungi viețile blestemate prin transplanturi de organe și alte trucuri timpurii.

Ei cred că acționează împotriva planului Tău și că se ascund satisfăcuți, dar se mint. Omul nu poate acționa în afara jocului cu intenția de a depăși granițele libertății care i-a fost îngăduită. Dar jocul Tău este unul blând, iar de libertate trebuie să beneficieze toate ființele, fie ele bune sau rele. Îndurarea Ta bate la ușa tuturor

sufletelor și le caută sămânța divină până în profunzimi. La lumină va veni fiecare dacă va renunța la mizeria lui chiar acum sau peste un milion de ani. Tatăl este veșnic viu, drept și bun, și nu va lăsa să piară niciun gând formalizat care Îi aparține și care a fost creat cu un scop nobil. Cu atât mai mult nu uită nimic niciodată și permite judecății să fie atrasă asupra sufletului indestructibil de către sufletul însuși prin faptele săvârșite. Astfel sufletul plătește însutit spre curățare și purificare.

Toate faptele pe care oamenii le săvârșesc pe parcursul vieții, fie bune sau rele, la un moment dat sunt uitate. Dar va veni o zi în care ele vor ieși la iveală în ochii tuturor și vor avea un impact mai puternic decât în momentul în care au fost înfăptuite. Atunci ele vor fi puse într-o lumină pură ca să fie privite și analizate de toți, nu doar de către cei care le-au fost martori.

Un set de scrieri arhaice descrie confruntarea omului superior cu elementul spiritual negativ numit Satan, care a fost eliminat din context mai târziu, după cum urmează:

Omul cu numele Enoh, care de fapt este Arhanghelul Rafael și care a trăit în trup cu puțin timp înaintea distrugerii generației umane care ocupa meleagurile terestre în acele timpuri, a schimbat câteva cuvinte cu cel mai mare dușman al vieții. Elementul spiritual negativ i-a apărut lui Enoh în viziune având o înfățișare hidoasă, cu ochii roșii, părul ca șerpilor și capul fumegând. Evident, imaginea a fost percepută cu ochii sufletului și nu cu cei fizici, în același fel precum le apar oamenilor în viziune îngerilor iubirii, care reprezintă elementul spiritual pozitiv.

Cea mai rea compoziție a creației, aflată în preajma unui om, îi creează acestuia o senzație deranjantă așa cum puține ființe își pot imagina. În această situație, ca și în cele mai confortabile, de asemenea, sufletul caută să alcătuiască o imagine reprezentativă cu ajutorul experienței și ale gândurilor deja cunoscute. Prin urmare imaginea terifiantă a elementului spiritual negativ este o creație personală menită să îi definească acesteia substanța și intenția.

La prima vedere pare înspăimântătoare doar descrierea relatată în text, sub aspect de persoană conștientă, pe lângă cruzimea și urâciunea intenției pe care nu le voi descrie; totuși în spate se ascunde autodistrugerea. În același fel s-au exterminat tiranii și popoarele asupritoare care prin greșeli copilărești și-au compromis imperiile. Într-o situație similară se află dictatorii, președinții și preoții actuali. Cu toții lucrează în mod inconștient la distrugerea lor cu fiecare cărămidă pe care o așază în vârful instituției care se clatină.

Faptul că elementul spiritual negativ a fost pedepsit de Enoh prin puterea divină are efecte pe care întreaga materie le resimte. Textul susține că Satan a fost aruncat în centrul Pământului prin jurul anilor 5580, socotiți de la Adam încoace, fapt care a dus la contaminarea materiei și a ADN-ului uman.

Acest aspect este resimțit de ființele care trăiesc în formă și de toate elementele naturii. Degradarea materiei se accelerează, bolile pun stăpânire pe carne iar conectarea cu Spiritul adevărului primordial a devenit aproape imposibilă. Din acest motiv învățătura hristică încurajează detașarea de realitatea materială încă din viața terestră și unirea sufletului cu Spiritul în vederea obținerii celei veșnice.

Dar elementul spiritual negativ al creației a învățat din greșelile anterioare și a luat forma suavă a celor mai dulci plăceri, care te seduc cu luxul și rafinamentul materiei și te face să le dorești mai presus decât independența spirituală veșnică. Înrădăcinarea în materie se produce gradat, iar în final ea determină sufletul să își întoarcă atenția de la adevăr în schimbul confortului.

Omul este suma elementelor care îl alcătuiesc, partea care va prelua controlul și îl va domina depinde numai de puterea voinței lui. După eliberarea de materie aceasta nu mai are nicio putere asupra sufletului. Toate grijile, tentațiile și slăbiciunile care l-au chinuit se dizolvă asemeni prafului luat de vânt.

Relatarea ta este o lucrare istorică și spirituală de o profunzime nemaiîntâlnită. Claritatea cu care descrii fiecare aspect face ca misterul creației să își lase vălul la picioarele tale. Felicitări ție și generației tale pentru iscusința de a descifra nevăzutul și a îl așeza în cuvinte, strigă lumile într-un singur glas uimite!

Aceasta este puterea adevărului pe care am sădit-o în fiecare om, el trebuie doar să o fructifice din voință proprie, reducând la minimum dorința de răsplată. Atunci i se va deschide cerul inimii și va vedea adâncurile creației ca și cum ar privi la un film documentar. Eforturile depuse sunt uriașe și prețul plătit e pe măsură, dar strălucirea este veșnică.

Oamenii superstițioși sunt atât de proști încât după ce îți vei lăsa trupul îl vor examina, dacă li se va oferi ocazia, în speranța de a obține dovada că ești cel pe care l-am trimis ca să Îmi lumineze calea; același care a mers, la fel ca în trecut, înaintea Mea. Unii vor fi curioși să afle dacă ești botezat ori circumcis, alții vor aștepta să se întâmple ceva neobișnuit cu trupul tău ca să înceapă să creadă cuvintele Mele. Peste toate acestea se vor întreba cum poate fi adevărat faptul că partea rea a materiei a fost înlăturată

atâta vreme cât încă persistă ura între oameni, dar nu le va trece prin cap gândul că răul rămas sunt chiar ei, ca fii ai inițiatorului lor care nu mai este.

Dacă un tată hoț care crește doi fii, pe care îi inițiază în toate înșelăciunile și cruzimile, este arestat și condamnat la închisoare pe viață, iar fiii lui care din asta trăiesc rămân pe cont propriu, credeți că își vor căuta de muncă? Nicidecum, nu, aceia vor face ceea ce au fost învățați de tatăl lor și tot așa. De aceea vreau ca voi să cunoașteți faptul că generațiile vor fi curățate treptat și că materia va fi împropătată în repetate rânduri. Dorința Mea este să umplu cerurile cu ființe precum ești tu. După ce Îmi voi pregăti conducătorii voi deschide larg porțile pentru a primi masele în lumile pe care le-am pregătit.

Pe Pământ, cu cât are mai puțină cunoaștere omul este mai gălăgios și mai mândru. Aroganța este cauza principală a tuturor nenorocirilor sale. Odată ce se detașează de doctrina sa limitată și își deschide mintea el își oferă șansa de a descoperi realitatea profundă pe care a refuzat să o pătrundă. Doar cunoașterea adevărată rămâne, doctrinele trebuie să cadă una câte una datorită luminii Mele care a răsărit printre oameni. Lumina a răsărit de această dată în România, țara care a fost dar desconsiderată de Europa de Vest prin ideea că nimic bun nu a venit de la ea și că liderii lumii nu au primit niciun semn care să le indice o eventuală transformare în viitor. Într-o țară fost comunistă dezvoltarea necesită timp.

Cu toate acestea fără recunoașterea adevărului cel mai profund, care este revelat în prezent lumii și care aduce odată cu el moartea superstiției și a întunecimii provenită din ea, rasa umană nu are viitor. Cuvintele tale simple sunt citite de puțini și înțelese de și mai puțini, dar în viitor întreaga lume va fi ghidată din acest punct geografic.

Eu am sădit aici sâmburele spiritual care irigă Pământul. Tu ești izvorul Meu cel mai pur, împreună cu alți îndrumători independenți și unici prin care Îmi înfăptuiesc lucrarea. Rezultatele vor fi observate în timp, iar Împărăția interioară despre care îți vorbesc se va face simțită tuturor așa cum a fost revelat în trecut prin profeții și scribii cei mai de seamă. Ei au văzut Continentul Europa strălucind asemeni unui diamant a cărui lumină venea din direcția Mării Negre și se revărsa pe întregul glob, în ciuda faptului că granițele erau orientate diferit pe atunci.

Voi să nu vă mândriți cu adevărul pe care l-ați auzit acum din gura Dumnezeuului lumilor care sunt. Îngerul care se va mândri

cu strălucirea pe care i-am oferit-o va cădea în capcană și o va pierde. Cele mai pure izvoare spirituale ale căror ape provin din Împărăția de sus sunt oameni smeriți, care se dedică binelui din voință proprie și lucrează cel mai mult.

Am aranjat lucrurile în așa fel încât pentru oamenii materiali lumina adevărului să rămână invizibilă și mulți să își venereze iluziile în continuare și să doarmă în noaptea lor, ca astfel să fiți ferii de orice tentație de dominare. Dacă mulțimea v-ar vedea în lumina faptelor voastre s-ar arunca pe jos și ar săruta pământul pe care călcați. Dar atunci s-ar scufunda și mai mult în idolatrie în loc să fie eliberată de ea. Și vi s-ar închina, ar face plecăciuni și mătâanii și s-ar înfricoșa.

Sufletele condamnate vor fi eliberate pe rând, fiecare atunci când îi va veni timpul. Și așa trebuie să se întâmple. Eu știu mai bine decât oricine ce este mai bun pentru om, cea mai minunată creație a Mea. Totul în jur este perfect, dar perfecțiunea poate fi observată odată cu reglarea interioară care se produce în etape pe parcursul vieții.

Spuneam că în viziunile despre viitorul îndepărtat apostolilor li s-a arătat îngerul încununat cu toată puterea, care s-a ridicat dintr-o apă murdară. Această relatare simbolică face referire la Marea Neagră, care indică întunericul minții sau noaptea spirituală a sufletelor.

În mâna sa îngerul ținea o carte redactată într-o limbă latină modificată în timp, care nu exista pe atunci și prin urmare nu a fost descifrată. Aici cartea redactată în limba română cunoscută astăzi reprezintă adevărul pur, din care au fost eliminate influența politico-religioasă, fabulele și erorile înțelegerii omenești.

În continuare vizionarii au privit un om umil, cu părul cărunt și privirea înțeleaptă, care lupta cu valurile lumii și biruia. El lua asupra lui greutatea materiei și o curăța. La finalul lucrării omul divin a devenit un soare în fața căruia și-au plecat capetele toate ființele care au trăit în toate timpurile. Și au slăvit puterea Mea, ca Domn, pentru faptul că am pus-o într-un om de mărimea unui fir de praf, neînsemnat și neputincios.

Învingătorul pe care l-au perceput ucenicii în vis este omul care luptă astăzi împotriva minciunii cu puterea spiritului lui interior și rescrie structurile mentale pentru generațiile de oameni care se vor naște după el. Celui care luptă împotriva cosmetizării adevărului și ridicularizează instituțiile profitoare îi voi da toată puterea în cer și pe Pământ ca să le spulbere. Și dacă încă mai credeți că lui Dumnezeu nu îi pasă sau că El nu lucrează pentru

desăvârșirea umană caută un film documentar care prezintă viața triburilor de oameni sălbatici care încă mai trăiesc pe planetă. Acestea sunt dovada de necontestat a faptului că omul nu poate evolua de la sine însuși nici într-un milion de ani. Fără educarea divină cu toții ați fi rămas asemeni lor.

Dacă aveți un prieten sau vreo cunoștință care s-a dovedit a fi fidelă adevărului și sincerității admirați-o și sprijiniți-o după voința și puterile voastre. Nu din milă, ci din respect și prețuire pentru dedicare. Lumea are nevoie de cât mai mulți rostitori ai adevărului, în ciuda mulțimii de învățători lumești nepregătiți și profitori.

Ferice de cei cărora le-a fost revelată voia Mea și au notat-o pe hârtie pentru a o oferi căutătorilor vieții independente care se vor naște după ei. Oameni simpli, fără averi și pregătire, au luat penița în mână și au transcris cuvintele Mele prețioase stând în camerele lor înghețate, cu pereți mucegăiți. Aceștia sunt picioarele Mele pe care lăcrimează biserica răscumpărată din ghearele bestiei materiale și le șterge cu părul capului ei.

Omenirea nu s-a așteptat niciodată la apariția unei lumini de o asemenea limpezire, în ciuda nenumăratelor avertizări venite de sus. Cei care au luat în considerare cătuși de puțin apariția unui soare care le va pune în pericol instituția au crezut că vor reuși să îl stingă prin vechile metode umane. Totuși fericirea trimișilor Mei este inimaginabilă și sentimentul lor prinde formă chiar din viața terestră.

Am crezut că Te-am impresionat cu explicațiile mele, citind însă ultimele pagini am rămas eu fără glas. Adevărul îmi răsună în fiecare celulă, iar promisiunea este mare. Tu îmi dai puterea de care am nevoie ca să înaintez pe calea pe care o mai am de străbătut. La ceea ce a fost mă gândesc numai cu iubire și astfel mă detașez de orice regret. Iubesc timpul care trece peste mine și mă modelează atât de frumos!

Pe toate câte mi le-ai spus le-am înțeles la timpul lor, de aceea Îți sunt recunoscător. Tu m-ai învățat ce să fac cu durerea, cum să canalizez energia risipită suferind și să o transform în pace pentru mine și medicament pentru ceilalți. M-ai îndrumat în mod sublim să dezvolt o relație cu Dumnezeu care există în spirit și care guvernează în mod misterios lumea, nu să sărut obiecte bisericesti și cadavre considerate de către orbi oase sfinte. Căci noi oamenii suntem lumini divine, oare cum am ajuns să îngenunchem în fața mortăciunilor și să le venerăm? Animalele lipsite de inteligență nu procedează astfel.

Nu sunt dur în exprimare dintr-o frustrare ascunsă care uneori iese la iveală, eu nu am urmat aceste obiceiuri mizere nici pe vremea când dormeam, dar mă uimește nebunia omului și vreau să i-o spun în față ca să facă ceva în privința aceasta pentru el. Chiar dacă mă va urî, urmașii lui care îi vor recunoaște prostia mă vor iubi.

Toată învățătura pe care preoții și împărații au preluat-o și au corupt-o, de care s-au folosit în scopul obținerii avantajor materiale, a avut menirea de a educa omul animal. Astăzi programa a rămas doar o pânză de suprafață pe care sufletele leneșe o percep ca pe o exigență divină. Regulile întunecate ale dumnezeului imaginar căruia i se închină nu îi ajută pe ei, în schimb satisfac pofta de stăpânire a idolului care a fost clădit după modelul părintelui imatur, gelos și din cale afară de nesimțit. O înțelegere mai înaltă a lucrurilor există, însă omul are nevoie de un gram de voință și curiozitate ca să primească acces nelimitat la adevărul prețios.

Religiosul care se închină în momentul în care trece pe lângă o biserică este un om credul, leneș și fără cunoaștere. Acela nu a fost niciodată curios să pătrundă profunzimile creației și modul în care este guvernată viața, în schimb s-a mulțumit cu superficialitatea și superstiția, asistând la câte o liturghie lungă și plictisitoare o dată pe an, de pe urma căreia nu s-a ales cu nimic.

Ateul se ridică împotriva dumnezeului absurd și inventat de oameni. În sine acela înțelege faptul că există o Forță necunoscută care a creat ceea ce există și care permite ca ceea ce a fost creat să existe în continuare. Despre această Forță imperceptibilă el nu deține nicio informație, cauza fiind lipsa școlilor și a învățătorilor luminați. Pe Pământ nu există școli sufletești, există instituții de învățământ mentale și de formare în domeniul profesional.

În realitate trebuie să dovedești o credință de o sută de ori mai mare ca să gândești că viața a apărut la întâmplare și că inteligența s-a dezvoltat în mod accidental, decât să crezi povestea bătrânului divin care a sculptat două forme umane din lut, asupra cărora a rostit o incantație stupidă și acestea s-au însuflețit. Ulterior formele proaspăt vitalizate au început să vorbească între ele, punând la îndoială însăși existența creatorului direct.

Este evident faptul că doar o minte de copil ar lua în considerare prima variantă, mințile mai coapte recunosc relatarea săracă în exprimare a acelor vremuri și simbolistica. Acestea cercetează știința spirituală și le sunt recunoscătoare autorilor pentru esența adevărului regăsit în conținut, pe care o extrag și o plasează într-o nouă lumină, de această dată mai clară.

Un ateu ar trebui să cunoască faptul că dacă nu se mai duce la biserică și obișnuiește să se amuze pe seama celor care se duc nu va dispărea biserica. În continuare vor exista oameni care o frecventează cu venerație și care își formează urmașii în aceeași doctrină. Chiar dacă în aparență se vor îndepărta de religie deoarece li se va părea absurdă și vor fi batjocoriți, în clipa în care îi va lovi necazul se vor întoarce la ea, deoarece religia reprezintă rădăcina existenței lor terestre.

Pentru a înlătura superstiția trebuie scos la lumină și analizat fiecare aspect, pentru a înțelege ce este adevărat și ce nu, ce a fost înțeles parțial sau în totalitate greșit și a identifica motivul care a permis luminii divine să fie transformată în cel mai mare întuneric cunoscut de acest neam.

Ateul a fost crescut într-un mediu ridicol religios. Acesta este motivul pentru care a devenit ateu, iar astăzi respinge orice formă de învățătură. Ateistul nu este capabil să asimileze dragostea care însoțește fiecare cuvânt al acestui text, căci are rădăcini religioase pe care le neagă sau de care nu este conștient și asociază mesajul divin eliberator cu cel de condamnare.

În fiecare zi mă conving cât de dificil este pentru un om să își descopere sinele interior și să se lase ghidat spre beneficiul lui, pentru a se dezvolta în mod sănătos și a căpăta o gândire independentă. Câte căi ocolitoare există! Câte motivații lumești lipsite de esență îl atrag la început! El confundă simplitatea adevărului eliberator cu dezinformarea, fapt pentru care își formează un caracter sofisticat repulsiv și prin urmare confuz.

Cineva îmi spunea odată că nu voi reuși să înțeleg aspectele mai înalte ale vieții, în toată profunzimea lor, atâta vreme cât nu mă voi descurca cu cele neînsemnate materiale, cum ar fi să îmi găsesc un serviciu stabil, să îmi achiziționez o casă. Ca printr-o minune le-am făcut pe toate, dar mult mai târziu, după ce mi-am echilibrat sufletul și l-am unit cu spiritul interior de care nu mă va mai dezlipi nimeni.

Acesta este momentul prevestit în care se face ziuă pe planetă din punct de vedere mental și sufletesc. Înțelegerea evenimentelor trăite se arată limpede și încercările își dezvăluie importanța lor. Lecțiile terestre au fost asimilate, astăzi substanța divină care este extrasă din om se înalță în conștiință și toată creația sărbătorește întoarcerea materiei la esență.

Dacă citești aceste cuvinte prețioase nu le citi din dorința de a descoperi secretul succesului lumesc sau al mântuirii rapide, ci parcurge conținutul dintr-o plăcere pură. Nu aștepta să primești

ajutorul divin în felul în care îl înțeleg oamenii, căci oamenii vor să primească de-a gata, fără merit, și aceasta înseamnă a trișa. Tu luptă cu puterile tale ca să obții independența veșnică tot așa cum oamenii materiali luptă pentru confortul vieții terestre.

Dacă Eu v-am pus la dispoziție toate uneltele necesare pentru crearea sinelui vostru nu vă voi sili ca să le utilizați, în schimb vă voi trimite multe semne sublime care vă vor indica momentul și modalitatea în care este bine să acționați.

În sălbăticie puii care nu se înghesuie ca să apuce o bucățiță din pradă rămân nedezvoltați iar în final mor. Aceia care înțeleg cum funcționează lucrurile pe Pământ, căci în nicio altă parte nu este așa, sunt primii care își întăresc trupurile și astfel își oferă o șansă la viață. Tot așa sunt și cei care iau Împărăția interioară cu asalt și își dezvoltă toate calitățile. Pe lângă vânatul divin pe care vi l-am așternut la picioare trec mulți, totuși ei își continuă drumul în căutarea hoiturilor lor ridicând din umeri. Aceștia nu Îmi recunosc în prezent cuvântul tot așa cum nu l-au recunoscut nici în trecut. Pe parcurs s-au îndepărtat atât de tare încât Tatăl tuturor creaturilor, ca Cea mai familiară Ființă din Univers, este un străin pentru ei.

Iubitule, dacă nu găsești o persoană care să trăiască mulțumită alături de tine nu dispera, tu ești un domn care nu cumpără plăcere și nu cerșește afecțiune. Cum ar fi ca seara înainte să îți așezi capul pe pernă să ierți totul și să adormi ușor ca un prunc? Atunci ai renaște în fiecare dimineață și ai iubi până la sfârșitul zilelor. Atunci nu te-ar mai afecta niciun reproș venit din partea oamenilor și nu ai mai vedea nicio imperfecțiune. În continuare ai îmbătrâni frumos și te-ai emoționa privind în oglindă, gândind mulțumit la călătoria ta minunată.

Nu te lăuda cu realizările tale, ci oferă oamenilor șansa să te admire. Chiar dacă în anumite momente critice am intervenit și te-am ajutat, am făcut-o din dragoste. Eu nu am nevoie de nimic pentru Mine, căci totul este al Meu, iar ceea ce ai tu ai primit mai întâi de la Mine. Caută în schimb să fii recunoscător în inima ta și mulțumește-ți pentru faptul că ai identificat adevărul și ți l-ai atribuit.

În viață toate lucrurile ți se dau la timpul potrivit, chiar dacă unele au ajuns mai târziu la tine și nu ai mai putut să te bucuri. O bucurie prea mare îți distrage atenția de la ceea ce ce ești și ce ai venit aici ca să faci. Aceasta te absoarbe treptat și te leagă de lume. Iar tu nu vrei, în interiorul tău cel mai profund, să devii un om al lumii, lipsit de adâncime, care și-a pierdut lumina lăuntrică

și tot ce i-a rămas este imaginea exterioară inutilă. La ce folos să existe o cană fără fund, cum ar putea cineva să ducă la gură un strop de apă ca își potolească setea cu ea?

Iată că am înțeles și acest aspect care m-a frământat mai bine de douăzeci de ani, mulțumită indicațiilor pe care mi le-ai oferit. Așa este și nu altfel, și este bine. Izvorul nesecat al cunoașterii îți potolește setea pentru totdeauna și nu mai simți nevoia să cauți informații relatate de diverși, prin intermediul altor materiale.

Am ales să petrec această seară de toamnă pe terasă. Vremea ploioasă de afară îmi amintește că vara s-a dus. După o jumătate de an de trudă și o temperatură caniculară a sosit timpul să adun recolta. Grâul reprezintă cuvântul divin pe care l-am frământat pentru a crea pâinea spirituală care ne întărește voința. Strugurii sunt faptele mele bune care vor deveni vin mai târziu. Cu el mă voi îndulci după procesul de fermentare care este aproape de finalizare. Și mai sunt legumele, care simbolizează bunăstarea mea și toate calitățile pe care mi le-am dezvoltat scriind.

Pe lângă lumina pe care mi-ai arătat-o Tu m-ai împins către practică încă din adolescență, iar treptat m-am dezlipit de visurile infantile inspirate de lume și am făcut ceea ce trebuia, ca să îmi câștig hrana și să fiu tot timpul căutat.

Trezitul de dimineață cere un gram de efort din partea omului, dar satisfacția dobândită este pe măsură și efectul pozitiv persistă până seara târziu.

Diminețile sunt cele mai frumoase. Norii de culoare albastru-cenușiu se fac observați printre picăturile de ploaie. Lumina de la orizont, tunetele și adierea, toate îmi transmit libertatea. Dealurile îngălbenite se bucură, pădurile se leagănă, eu lacrimiez emoționat și sunt recunoscător pentru șansa care mi s-a dat.

Iubirile se întorc la mine melancolice și doritoare, însetate de cunoaștere, liniște și alinare. Lucrarea Ta înțeleaptă nu se oprește la mine totuși, intenția divină este să vindece toate sufletele epuizate care lasă garda egoului jos și imploră ajutorul. Astăzi inima mea este mai mare, la fel ca răbdarea, curajul și oportunitățile pe care mi le crez. Dorința de a rămâne un om drept indiferent prin câte încercări voi trece mi s-a împlinit. Tot atunci mi-am dorit să rămân umil și să nu induc oamenii în eroare.

Gălăgia orașelor încetează odată cu scăderea temperaturii care aduce disconfortul, când oamenii petrec în casele încălzite, dotate cu toate condițiile. Liniștea străzilor umple de farmec atmosfera. În urma porcilor rămâne mizeria pe care Iubirea o curăță cu neaua care se așază peste ea și o umezește ca să se degradeze. Crengile

uscate, buruienile și gunoaiile aruncate, toate se întorc în pământ pentru a îl fertiliza. Și o verdeață proaspătă se pregătește să răsară în următoarea primăvară.

Străzile și trotuarele sunt umede, pantofii mei sunt mai curați. M-am trezit înaintea răsăritului și mă îndrept spre serviciu. Cobor din autobuz la stația obișnuită, numită Institutul de Hidrologie și Gospodărire a Apelor, și merg zece minute pe jos pe lângă pădure. Cerul poate fi admirat și în apa de pe trotuar, în care se reflectă. Frunzele căzute plutesc pe marginea șoselei la fel ca sufletele eliberate de lume, care redevin substanța Iubirii care le-a trimis pe Pământ ca să îl oxigeneze și să adăpostească soiurile de vietăți de fenomenele naturale.

Uneori, atunci când dăruiești totul pe tavă, în ciuda intenției tale bune îl privești pe celălalt de oportunitatea de a se dezvolta. Curiozitatea de a învăța și a își îmbunătăți starea spirituală sau materială apare în urma eșecurilor repetate. Adevărul, în starea lui cea mai pură, nu este la dispoziția oricui, cu toate că într-un fel este. Această afirmație susține faptul că omul necopt nu îl poate identifica cu scopul de a se folosi de el. Aceasta este voia Mea și este cea mai bună.

Tu mergi cu o geantă plină de bancnote în grajd și le dăruiești vitelor care le aruncă în balebă și urină și le calcă cu copitele lor sau se așază pe ele. În același timp le explici dintr-o iubire pură faptul că banii sunt mai valoroși decât o mână de fân, cu ei vitele și-ar putea cumpăra zeci de căruțe cu iarbă proaspătă și apă la discreție ori bolovani din cea mai bună sare, pe care să îi lingă. Însă vitele rămân vite, iar tu îți risipești timpul, energia și banii, apoi te întorci dezamăgit la Mine spunând că nu ai putut.

Așa am făcut, am dat oamenilor care mi-au ieșit în cale tot ce am avut ca un prost hipnotizat de o iubire naivă și dintr-o bucurie prea mare a faptului că am găsit soluția la toate problemele. Însă treptat mi-am pierdut entuziasmul, fiindcă nu am avut de unde să știu cum procedeză Dumnezeu. Mult timp am crezut că suferința trebuie îndepărtată și oamenii ajutați, dar acest lucru nu servește în mod special dezvoltării sufletelor lor, au dovedit-o.

Am participat la conferințe online la cererea cititorilor, în țări ca Australia și Japonia, pentru a îi încuraja să se descopere și să se lumineze, dar după lecția Ta minunată s-au întors la obiceiurile lor și la credințele religioase false. Ei nu intenționau să miște un deget pentru desăvârșirea lor, în schimb căutau un mijlocitor care să le rezolve treburile.

Cel care a ajuns până aici cu cititul vede destul de limpede

faptul că circumstanțele vieții l-au condus la adevăr indiferent de disconfortul resimțit și de lunga călătorie spirituală. El acceptă ideea că viața a așezat lucrurile în așa fel încât să se trezească. Atunci când marea este liniștită și barca se leagănă ușor somnul sufletului e adânc și nimic nu îl poate determina să se trezească. În clipa în care valurile se izbesc de lemnul putrezit și rup ambarcațiunea acesta tresare și caută o modalitate de salvare. Soluția îi apare în minte instantaneu, căci Mijlocitorul, pe care el nu îl cunoaște, este milostiv, prezent și cât se poate de real.

Fiecare exemplu folosit este revelator și incredibil, la fel ca cele două referitoare la halucinații. Ambele variante, simptomele foamei și ale durerii emoționale au fost testate pe pielea mea.

În copilărie, în perioada în care am trăit singur și nu am avut cu ce să mă hrănesc pentru o perioadă îndelungată, motiv pentru care îmi scăzuse puterea și concentrarea și zăceam întins pe pat trei sferturi din zi, am deschis ochii și am văzut un tort de frișcă, ornat cu fructe proaspete și un platou cu cartofi rumeniți în cuptor, din care ieșea abur și un miros îmbietor. Alături cineva lăsase și o geantă plină cu bancnote, care avea să mă elibereze de situația critică pe care spre amărăciunea mea o experimentam. După mai bine de șaisprezece ore de somn, ridicând capul de pe pernă, am realizat că visasem cu ochii deschiși. Cu toate acestea eram sătul și îmi recăpătasem parțial încrederea și energia.

Recent, în urma unor lovituri emoționale teribile, am simțit o durere interioară atât de mare încât locul în care mă aflam în acel moment s-a schimbat în viziunea mea, chiar dacă am fost conștient pe tot parcursul experienței că mă aflu în București, România, în zona de nord a capitalei pe care o străbat zilnic. În visul meu, cauzat de acea durere cumplită, am simțit un sentiment familiar de pace și admirație venit din partea unor suflete iubitoare care mă admirau pentru lucrările mele.

Eram într-un loc care semăna cu o stațiune de pe litoral, dar anumite detalii m-au făcut să înțeleg că acel loc nu se regăsea pe Pământ, cu toate că semăna. Acolo, un grup de oameni frumoși și sinceri, printre care se jucau mulți copii cuprinși de o iubire pură, m-au încercuit din dorința de a îmi împărtăși bucuria lor.

Vorbesc despre o dragoste uriașă, cu efect continuu, sentiment pe care nu l-am simțit printre oamenii de pe Pământ din cauză că nimeni nu l-a descoperit încă. În clipa în care a dispărut imaginea și mi-a trecut uimirea mi s-a îmbunătățit starea, adulmecând încă o dată mirosul atmosferei din locul vizitat, o aromă asemănătoare cu cea de căpșune dar mai discretă, care mi-a rămas împregnată

și astăzi pe haine în semn de amintire.

Ce minune!

Cu adevărat aceasta este o minune rară care dezvăluie forța sufletului care caută să echilibreze orice situație critică.

Prin intermediul unei viziuni presărate cu o iubire fantezistă sunt echilibrate emoțiile?

Adevărul este contrar față de ce ai susținut acum. Realitatea materială în care guvernează haosul și suferința este o călătorie insignifiantă, în timp ce realitatea sufletului este aspectul pe care ar fi bine să puneți accentul. Care este mai reală, o viață terestră care durează șaptezeci de ani pământeste, care în comparație cu vârsta Universului material și spiritual nu ține nici cât o clipire de pleoapă, sau viața spirituală a sufletului, care nu se termină?

Iubitule, multe trăiri ale vieții pe care o experimentați în trup sunt creația directă a sufletului vostru și nu întâmplări ale vieții (destinul) sau realitatea în sensul pe care i-o atribuiți voi. Lumea materială este în sine rodul imaginației Mele fără de care nimic nu ar putea exista. Raiul biblic pe care îl veți experimenta după părăsirea trupului actual este produsul sufletului conștient, care a fost trezit pe parcursul vieții. Iadul, de asemenea. Căci ele sunt stări de spirit și nu locuri fizice.

Ce simplu și frumos ar fi ca lucrurile să stea în felul acesta, gândesc dar puturoșii, împreună cu obediții care nu vor să facă nimic bun pentru sufletele lor prin puterea pe care au primit-o de la Mine. Ar fi nemaipomenit de bine ca după părăsirea trupului sufletul să își imagineze ceva bun iar acel ceva bun pur și simplu să apară, însă Eu nu am susținut o astfel de superstiție. Dacă pe Pământ îți imaginezi că întreaga lume te aclamează și manifestă un respect profund față de tine, tu în realitate fiind un necunoscut și un leneș, află că în spirit nu te poți minți pe tine însuși. Sufletul nu are capacitatea de a schimba aspectele care țin de compoziție și conștiință de sine în afara lumilor materiale, prin intermediul cărora e pus la încercare în mod constant în vederea purificării.

Loviturile pe care le primește pe parcursul vieții sunt dure și răutățile vin din toate părțile, dar timpul alocat încercărilor este scurt. În viitor oamenii vor fi deschiși la noile aspecte psihologice și vor studia știința spirituală cu scopul de a își recăpăta puterea pierdută, atunci când vor simți chemarea interioară. Eu nu le voi lua libertatea chiar dacă din cauza ei își vor provoca moartea de un milion de ori. Pentru un timp știut numai de Mine păsările vor zbura și omizile se vor târi. Fluturele este calea de mijloc care le unește târâmurile. Transformarea are loc treptat, în timpul vieții.

Încheiere

Nu te închina aceluia Dumnezeu despre care ai fost învățat că trăiește în mănăstiri sau munți, ori în cerul vizibil, căruia îi displace comportamentul tău și ordonă ca lucrurile să îți meargă rău dintr-o satisfacție pur egoistă. Deoarece acel Dumnezeu înzestrat cu caracter uman nu există. Tu caută însă să îți descoperi spiritul interior, apoi să crezi o legătură reală cu el. Învață să îl asculți și lasă-te ghidat spre bunăstarea ta și a familiei tale.

Mai bazează-te și pe intuiție, pe ceea ce îți transmite inima ta curată că este drept și bun și lasă realitatea senzorială, rațiunea umană orbită. Folosirea cu succes a intuiției te va ajuta să îți dezvoltai și alte aptitudini ca să devii un om independent și desăvârșit în toate.

Ca să îți auzi spiritul, unicul Dumnezeu care există și care nu este o fantezie umană, ai nevoie să devii sensibil și prin urmare receptiv. Începe prin a petrece cât mai mult timp în solitudine, ca să depășești disconfortul de început și tristețea care îl urmează. Contemplează des, lasă toate obiceiurile în spate, nu mai urmări opinia lumii, ci fii curios să afli ce gândește Ființa infinită care a creat lumea și care o susține în continuare cu puterea nelimitată a voinței Ei. Cum vede Dumnezeu lucrurile, care este scopul vieții terestre sau cum se poate îmbogăți un suflet trăind-o?

Sufletele care au cunoscut adevărul dar care pe parcurs au fost convinse să se îndepărteze de el, pe motiv că adevărul este o responsabilitate mult prea mare pentru niște oameni atât de mici, se vor întoarce mai târziu la Mine. Atunci te vor privi cu orele, îți vor adresa diverse întrebări și Îmi vor implora prezența. Acestora le spun că dacă au revenit pentru alinarea trupurilor lor Eu nu Mă aflu aici. Și un regret adânc le va străpunge inimile împietrite, iar sentimentul va fi egal cu cel al copiilor care au fost abandonați de către ai lor părinți.

Eu v-am dăruit lumina pe care toți ați recunoscut-o la început însă la care ați renunțat din cauza presiunilor oamenilor cărora iluminarea nu le era destinată atunci. Și v-au convins cu teoriile

lor bazate pe frică, prezentându-vă idei limitate și stiluri de viață pe care oricât vi s-au părut de absurde la început în final le-ați acceptat. Dat fiind faptul că ați renunțat la Mine unul este peste voi și va fi până la sfârșitul veacului. Și nu îl veți ajunge în spirit oricât de mult v-ați îmbunătăți atitudinea.

Căci voi sunteți suflete alese, care provin din familii nobile și locuiți în lumi stelare. Ați fost alese pentru lucrarea de înlăturare a minciunii care distruge Pământul fără remușcare, dar pe parcurs ați fost cuprinse de întunecimea lui în care veți rămâne atât timp cât voi dori Eu.

Omul adormit este asemeni câinelui care latră printre scândurile gardului putrezit de fiecare dată când o persoană trece pe drum. El nu are nimic de câștigat din aceasta pentru evoluția lui și nici nu simte vreo plăcere lătrând. Câinele nu latră cu scopul de a își ocroti curtea, deoarece curtea nu este amenințată de trecătorii pașnici care se plimbă pe drum cu un scop, iar stăpânul câinelui nu apreciază gălăgia nocturnă, motiv pentru care după o scurtă perioadă de timp îl leapădă; aceasta dacă nu îl otrăvesc mai degrabă vecinii.

Așadar, animalul latră din prostie și dintr-o ură nejustificată care îi grăbește sfârșitul. Tot așa sunt și cei care se străduiesc să îl oprească pe omul iubirii din călătoria lui spirituală.

Omule, nu aștepta să ți se întâmple ceva rău ca să te întorci la contemplare și simțire, tu vino de bună voie, dintr-un dor nespus și o iubire profundă. Doar animalul este adus pe calea cea bună cu biciul, nu și omul treaz. Acesta din urmă știe când să oprească un obicei dăunător, un gând repetitiv, răutatea inutilă.

Ferice de cei care au rămas fideli adevărului simplu pe care l-au cunoscut și urmat citind acest document. Ei M-au cunoscut ca Domn al tuturor timpurilor și s-au propulsat în Împărăția de sus, la cârma căreia vor sta alături de îngeri. Darurile Mele sunt destinate tuturor, însă este responsabilitatea fiecăruia să întindă mână ca să le ia, nu să stea în fund și să Îl blesteme pe Dumnezeu pentru faptul că nu îi bagă în gură.

V-am reamintit acestea vouă, celor care nu ați găsit blândețe în lume, un cuvânt de încurajare, un umăr pe care să vă sprijiniți capul. Multe din câte ați obținut pe Pământ le-ați plătit cu iubirea și astfel ați sărăcit. Dar în cerurile Mele, care sunt lumi spirituale și fizice locuite, iubirea izvorăște din abundență, și vă alină.

Sfârșitul Documentului 4